

Jeg forstår, at forslagsstillerne har hentet fornyet inspiration i den særlige skatteordning, der for nylig er blevet indført i Sverige. Dertil er at sige, at den svenske ordning i hele sin udformning afviger så markant fra den danske, at der efter min mening er tale om to vidt forskellige ordninger.

Den danske ordning kan som bekendt anvendes af enhver, som flytter til Danmark, og som oppebærer et vederlag af en bestemt størrelse. Det bliver vi af og til kritiseret for, men der er i det mindste tale om et sæt objektive kriterier, som er nemme at håndtere.

Den svenske ordning kan derimod kun anvendes af særlige grupper af specialister, som endvidere i hvert enkelt tilfælde skal godkendes af et særligt nævn. Den svenske ordning kan heller ikke anvendes af svenske statsborgere, uanset om de opfylder betingelserne og ville kunne godkendes af det særlige nævn, og den karenperiode, hvor man ikke må have været skattepligtig i landet forud for indtræden i den særlige ordning, er i Sverige 5 år mod 3 år i den danske ordning.

Kort sagt er den svenske ordning langt mere snæver i sit sigte end den danske. Det er således noget af en sammenblanding af æbler og pærer, når man nu fra borgerlig side argumenterer med, at hvis der ikke er et efterbeskatningskrav i den svenske ordning, skal der heller ikke været noget i den danske.

Mener man måske også fra forslagsstillernes side, at vi i Danmark skal målrette ordningen lige så snævert, som svenskerne har gjort? Det må logisk set være konsekvensen, men det er ikke en konsekvens, som jeg i hvert fald kan se ud af beslutningsforslaget.

Som jeg nævnte før, kan den danske ordning anvendes af enhver, der opfylder en række nærmere angivne kriterier om tilflytning til Danmark og vederlagets størrelse.

Hvis man i en sådan ordning fjernede efterbeskatningskravet, ville resultatet være, at man hermed indførte en generel degressiv indslusningsbeskatning for højtlønnede udlændinge, der flytter til Danmark, og tilsvarende for højtlønnede udenlandsdanskere, der vender hjem.

Som det vil være Folketinget bekendt, er det regeringens holdning, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste skattebyrder. Det gælder også for folk, der flytter til Danmark udefra. Det kan ikke være rigtigt, at personer, der slår sig permanent ned i Danmark, kun skal betale 25

pct. i skat i de første 3 år alene af den grund, at de er tilstrækkelig højtlønnede.

Hvis vi skal ind på den tankegang, der ligger bag beslutningsforslaget, skal der i hvert fald ses nøje på de kriterier, der skal være gældende, for at folk kan komme ind i ordningen.

Det Folketing, som sidder i dag, er det samme Folketing, som i 1998 afviste et forslag med nøjagtig det samme indhold som B 109. Den regering, der sidder i dag, er også den samme. Regeringen ønskede dengang ikke at indføre en generel degressiv indslusningsbeskatning for højtlønnede udlændinge, der ønsker at slå sig ned i Danmark, og for højtlønnede udenlandsdanskere, der ønsker at vende hjem. Det gør regeringen fortsat ikke.

Den ordning, vi har i øjeblikket, er blevet til som et led i finanslovaftalen for 1999, og bemærk: Aftalen er indgået mellem regeringen, Venstre, De Konservative, CD og Kristeligt Folkeparti. Jeg synes derfor, at vi skulle holde os til den aftale, der blev indgået dengang.

René Skau Björnsson (S):

I Socialdemokratiet er vi meget tilfredse med den ændring af reglerne om efterbeskatning af forskere, som fandt sted i 1998. Den har sikret, at skattelovgivningens medvirker til at tiltrække og fastholde forskere, altså medarbejdere, der kan beskæftige sig med udvikling, fordi de bliver friholdt for efterbeskatning efter 7 år.

I 1998 forsøgte oppositionen også, som ministeren også var inde på, at få indført samme friholdelse for nøglepersoner, men forgæves.

Nu har forslagsstillerne så set et lille fald i antallet, der bruger ordningen. Et fald, der tilfældigvis falder sammen med, at 7-års-grænsen nås for de første medarbejdere, som indgik i ordningen. Når jeg siger tilfældigvis, er det, fordi der gennem de år, ordningen har fungeret, ikke har været en konstant, jævn udvikling af antallet af brugere i ordningen. Der har for det meste været tale om en stigning i antallet af brugere år for år, men der har også været små fald. Så der kan lige så vel være tale om, at udsvinget bare skyldes en tilpasning af helt andre grunde. Det må siges at være et meget svagt argument for allerede at genfremsætte forslaget.

De sidste nye tal, jeg har set, viser samtidig, at antallet af virksomheder, der er med i ordningen, faktisk er støt stigende, så jeg ser ingen røde flag eller advarselsslamper, der skulle begrunde en genfremsættelse af beslutningsforslaget.